

*Half juli 1943*

*Cumpton, Arkansas*

*Hazel Mae Blackwell*

Hazel zette een porseleinen kopje en schoteltje op de omgedraaide appelkrat voor haar zusje. ‘Mevrouw, wilt u room en suiker in uw thee?’

Maggie knikte, waardoor haar Shirley Temple-krullen op en neer dansten. Haar haar – door vader vlasblond genoemd – glansde in de middagzon; het was bijna net zo geel als de rozen die op het kopje stonden.

Even voelde Hazel een felle steek van jaloezie in haar hart. Waarom had zij niet net als Maggie moeders mooie blonde haar en prachtige blauwe ogen geërfd in plaats van vaders matbruine haar en ogen?

‘Wat zegt u?’ vroeg Hazel kortaf, net als moeder.

‘Ja, asseblief.’

‘*Als-tu-blijft*,’ zei Hazel.

‘*As-tu-blijft*.’

Hazel zuchtte. Maggie was nog maar net drie, zoals vader vaak tegen haar zei als ze haar geduld verloor met haar zusje. Soms wilde ze dat moeder niet zo lang gewacht had om nog een baby te krijgen na haar. Zou het niet heerlijk zijn als er niet bijna zeven jaar tussen hen zat? Vader en moeder zeiden altijd tegen haar dat ze blij moest zijn dat ze een zusje had, en Hazel hield van Maggie. Natuurlijk, maar soms...

‘Asseblief, Hazol Mae?’

Ze haalde het dekseltje van het speelgoed suikerpotje, deed alsof ze suiker in het kopje schepte en er room in goot. Hazel kon het nog zo vaak vragen, moeder liet haar nooit echte room en suiker verspillen voor haar theekransjes. Vervolgens roerde ze met het lepeltje in Maggies kopje. ‘Alstublieft.’

Maggie schonk haar een glimlach en er verschenen kuiltjes in haar appelrode wangen. ‘Danke.’ Ze pakte met haar duim en wijsvinger het kopje beet en bracht het naar haar roze lippen.

‘Ik hoop dat het niet te heet is.’

Maggie maakte luidruchtige drinkgeluiden. Haar blauwe ogen werden groot en ze perste haar lippen op elkaar. ‘Ooo, het is heet! Ik bwan mij tong!’

Hazel onderdrukte een grinnik. Met haar pop net doen alsof was nooit zo leuk geweest als dit. Misschien had ze Maggie eerder met haar speciale theeserviesje moeten laten spelen. Ze had gewacht tot ze drie was, even oud als zichzelf was toen ze het met Kerst van opi en omi Blackwell kreeg. Ze was echter bang geweest dat Maggie met haar kleine handjes een van de tere kopjes of schoteltjes zou breken.

Ze pakte haar eigen kopje en hield het bij haar mond. ‘Je moet erin blazen,’ zei ze en ze blies zachtjes in het kopje. Toen Maggie haar nadeed, glimlachte ze.

Terwijl de zon warm op hun hoofden scheen, namen ze kleine slokjes van hun thee en deden ze alsof hun poppen koekjes aten van het presenteerschaaltje dat midden op de krat stond. In Hazels verbeelding veranderde het stoffige gras waar ze in zaten in een mooi restaurant in de stad, zoals ze gezien had in een tijdschrift. Met tafels met linnen kleden in plaats van een krat met een zakdoek erop, en met dames die zijden jurken droegen in plaats van eenvoudige kleren. Het was zo gemakkelijk het zich voor te stellen. Ze deed zelfs alsof ze prachtige blonde krullen had die op haar rug hingen in plaats van een verwaaide bos sluik bruin haar tot op haar schouders.

Ze pakte het schaalte en hield het Maggie voor. ‘Wilt u misschien het laatste koekje?’ vroeg ze.

Maggie stak haar mollige handje uit om het te pakken.

De hordeur ging piepend open en moeder kwam de veranda op. ‘Hazel Mae? Maggie?’

Maggie draaide zich op haar zij om zichzelf overeind te duwen en stootte met haar billen tegen de krat. De theekopjes en het suiker-

en-melkstelletje wiebelden. Happend naar adem reikte Hazel naar het tafeltje en liet daarbij het presenteerschaaltje vallen, dat op het suikerpotje terecht kwam. Het schaalteje en het deksel van het suikerpotje braken in tweeën.

Haar mooie droom spatte uiteen. ‘O, Maggie, kijk eens wat je hebt gedaan!’ Hazel griste de twee helften van het eens zo mooie schaalteje, met rozen die er in een cirkel op waren geschilderd, en drukte ze tegen haar borst. Haar hart was ook gebroken, dat was duidelijk. ‘Kun je niet uitkijken? Ik had je er nooit aan moeten laten komen.’

Tranen welden op in Maggies blauwe ogen en haar onderlip trilde. Moeder haastte zich over het gras naar hen toe, waarbij haar blote voeten het stof deden opdwarrelen. Maggie begroef haar gezichtje in het schort van moeder.

Moeder keek boos naar Hazel en zei: ‘Schaam je, dat je zo tegen je zusje schreeuwt. Het was een ongeluk.’

Hazel staarde naar moeders hand die Maggie zacht troostend klopjes op haar hoofd gaf. Waarom troostte moeder haar niet? Haar serviesje was kapot. ‘Maar ze heeft het presenteerschaaltje kapotgemaakt en het dekseltje van het suikerpotje.’

‘Jij liet het schaalteje vallen, Hazel Mae. Jij hebt het stukgemaakt.’

Maar het schaalteje zou nooit gevallen zijn als ze niet geprobeerd had te voorkomen dat de krat om zou vallen! En dat argument gaf ze haar moeder dan ook, al zou vader waarschijnlijk zeggen dat ze brutaal was.

Moeder keek nu nog bozer. ‘Ze worden er echt niet heel van als je mij tegenspreekt.’ Vervolgens verscheen er toch iets van medelijden in haar ogen. Ze duwde Maggie zachtjes opzij en stak haar handen uit. ‘Geef maar hier. Als de breuk scherp is, kan ik hem weer lijmen.’

Hazel slikte de woorden in die haar voor in de mond lagen – *het wordt toch niet meer zoals het was* – en gaf moeder onwillig de twee helften van het schaalteje en het dekseltje van het suikerpotje.

Moeder liet alle stukken in de zakken van haar schort glijden. ‘Ruim je speelgoed op en kom dan naar de keuken. Ik heb een klusje voor je,’ zei ze, waarna ze terugliep naar het huis.

Hazel klemde haar kaken zo hard op elkaar dat het zeer deed en

zette het tere theeserviesje in het dorre gras. Ze draaide de krat om, zette haar pop met stoffen lijf op de bodem en daaromheen de theepot, kopjes, schoteltjes en schaalmpjes.

Maggie boog zich voorover en wilde een kopje pakken, maar Hazel duwde het handje van haar zusje weg en zei: 'Niet doen.'

'Ik hellepe?'

'Nee, laat mij het maar doen.'

'Kee.' Maggie pakte haar pop, die vader voor haar verjaardag besteld had uit de catalogus van Montgomery Ward, en sloeg haar armen eromheen. Ze wiegde heen en weer waardoor haar roze mouseline rokje meebewoog. 'Môgge wee pele, Hazol Mae?'

Niet met het theeserviesje, nooit meer met het theeserviesje. 'Mischien.'

Hazel tilde de krat op en nam hem mee naar binnen, terwijl Maggie achter haar aanliep. Ze zei tegen haar zusje dat ze naar de keuken moest gaan, maar liep zelf de trap op naar boven en zette de krat in haar kast, ver weg in de donkere hoek waar Maggie niet durfde te komen. Nu haar theeserviesje veilig was, bonkte ze de dichte trap af naar beneden, naar de keuken.

Daar wachtte moeder op haar met het eiermandje. Met een glimlach gaf ze het aan Hazel en zei: 'Ga naar de braamstruiken en pluk dit mandje vol met bramen. Niet treuzelen, ik wil bramentaart maken voor het avondeten.'

Hazel begon te watertanden. Een bramentaart was heerlijk zoet. Het was echt een traktatie als moeder de bramen gebruikte voor een taart, want meestal maakte ze er jam van. 'Komt er bezoek?' Ze hoopte van niet. Als ze de bramentaart moesten delen, kregen ze allemaal maar een klein stukje.

Moeder trok haar wenkbrouwen op. 'Ben je het vergeten? Vader is jarig.'

Hazel kromp ineem, ze was het inderdaad vergeten. Ze moest opschieten, anders had ze geen tijd meer om nog een kaart voor hem te tekenen, die ze hem tijdens het eten kon geven. Ze hing het mandje aan haar arm en liep naar de deur.

‘Neem je zusje mee.’

Vlug draaide Hazel zich om. ‘O, moeder, nee, alstublieft. Ze houdt me alleen maar op.’

Moeders mondhoeken gingen naar beneden. ‘Ik heb ook werk te doen en kan het niet gebruiken als ze me voor de voeten loopt. Neem haar mee,’ zei ze en ze duwde de twee meisjes door de achterdeur naar buiten. ‘Opschieten, nu.’

Hoe kon ze opschieten als Maggie mee was? Haar zusje had maar korte beentjes en zou halverwege al niet meer verder kunnen. Met haar moeder hierover argumenteren was echter tijdverspilling en ze kon de bramentaart al haast proeven. Dus zei ze tegen Maggie dat ze haar geliefde pop onder haar arm moest klemmen en pakte ze de vrije hand van haar zusje vast. Vervolgens zette ze er flink de pas in, waarbij ze af en toe kleine rukjes aan Maggies handje gaf om ervoor te zorgen dat ze doorliep.

Vanuit westelijke richting kwam er een ratelende paard-en-wagen aan op de weg en vanuit de tegenovergestelde richting naderde een groot glanzend motorvoertuig. De meisjes klauterden moeizaam een paar passen omhoog in de hobbelige zijkant van de weg, die steil naar boven liep. Hazel sloeg haar arm om Maggie heen en tikte ongeduldig met haar voet op de grond omdat ze moesten wachten. De paard-en-wagen reed langs, maar de auto minderde vaart en stopte. Mevrouw Burton, de vrouw die het weeshuis aan de westkant van het dorp runde, stak haar hoofd door het geopende raampje naar buiten.

‘Goedemorgen, meisjes,’ zei ze, terwijl ze glimlachend haar blik op Maggie liet rusten. De mensen lachten altijd naar haar; ze was zo klein en zag eruit als een lief, knap porseleinen popje. Hazel wist niet of ze daar trots op moest zijn of jaloers.

‘Goedemorgen,’ zei Hazel terug.

‘Môgge,’ zei Maggie haar na.

‘Waar gaan jullie twee naar toe met dat mandje?’

Hazel wilde dat ze doorreed, ze moesten naar de braamstruiken. ‘We gaan bramen plukken, want mijn moeder gaat een taart maken.’

De vrouw zuchtte. ‘Helaas kan ik jullie geen ritje aanbieden. Ik

moet de andere kant op, niet de kant van de braamstruiken, maar veel plezier jullie beiden. Pas op dat jullie je vingers niet prikken aan de struiken.' Ze zwaaide even, waarna de auto pruttelend verder reed.

Hazel liep samen met Maggie terug naar het midden van de weg, waar een gelijkmatig bandenspoor was uitgesleten. Ze kneep haar ogen tot spleetjes en keek de weg af die voor hen lag. Een kleine kilometer verderop leidde een hertenspoor rechtstreeks naar de braamstruiken, maar er was een kortere route. Die was overwoekerd en moeilijker begaanbaar, maar hoe sneller ze de bramen kon plukken, hoe sneller ze weer thuis waren en ze aan haar kaart voor vader kon beginnen. Ze wilde er flink wat werk in steken en hem extra mooi maken, zodat vader niet zou weten dat ze zijn verjaardag was vergeten.

'Kom mee, Maggie, deze kant op.'

Haar zusje keek haar stralend aan, met krullen die door het zweet aan haar hoofdje plakten.

Ze zag er zo lief uit dat Hazel zichzelf erop betrapte naar haar te glimlachen. Ze verlieten de onverharde weg en klommen een lichte helling op, waarbij ze onder laaghangende takken door doken en zich door de struiken heen duwden. Maggies gezichtje was rood en ze hijgde, maar ze klaagde niet, zelfs niet toen haar haarlint bleef hangen aan de takken.

'We zijn er bijna.' Hazel tilde een warboel van in elkaar gevlochten takken op en gebaarde naar Maggie dat ze door de opening heen moest lopen. Met haar pop stevig tegen haar borst gedrukt, glipte Maggie langs Hazel, die achter haar aankwam en de takken weer terug liet vallen. Plotseling bleef Maggie staan.

Om te voorkomen dat ze haar zusje onder de voet liep, deed Hazel een stap opzij. 'Wat doe je?' vroeg ze.

Zonder een woord te zeggen wees Maggie naar een losgetrapte kluit aarde en er verscheen een vragende blik op haar gezichtje.

Ze moesten dan wel opschieten, Hazel kon de verleiding niet weerstaan om op haar knieën te gaan zitten en de graskluit op te rapen. Eronder lagen in een uitgegraven holte vier jonge konijntjes opgerold tegen elkaar aan. Fluisterend ze zei: 'Kijk, Maggie... babykonijntjes.'

Maggies gezichtje klaarde op en Hazel voelde aankomen dat ze een gil zou slaken.

‘Sstt.’ Ze legde haar vinger tegen haar mond en schudde haar hoofd. ‘Niet laten schrikken, laat ze maar lekker slapen.’

Verbaasd knielde Maggie naast Hazel op de grond en ze vroeg: ‘Mag ik aaien?’

‘Nee.’

‘Ik wil ze aaien, Hazol Mae.’

Hazel legde Maggie uit, zoals vader dat gedaan had toen zij voor het eerst een konijnenhol vond: ‘Als je ze aanraakt, komt de moeder niet meer terug. Zonder hun moeder gaan ze dood. Dat wil je toch niet, of wel?’

Haar zusje schudde zo hard met haar hoofd, dat haar natte krullen op en neer dansten.

‘Dan moeten we ze met rust laten.’ Ze legde de graskluit weer op de babykonijntjes en stond op. ‘Kom mee,’ zei ze en ze pakte Maggie bij de hand, waarna ze verder liepen.

Maggie liep met haar mee, af en toe struikelend omdat ze maar achterom bleef kijken naar de plek waar de konijntjes lagen te slapen. Bij de braamstruiken zette Hazel Maggie met haar pop neer op een plek in de schaduw en schuddend met haar wijsvinger zei ze: ‘Hier blijven zitten.’ Terwijl haar zusje tevreden brabbelend met haar pop speelde, plukte Hazel zo snel ze kon de bramen. Haar vingertoppen werden paars en ze bleef heel wat keren aan de takken hangen, maar ze negeerde de prikkels en bleef doorplukken, terwijl ze af en toe in haar mandje keek hoeveel ze er al had.

Het mandje was iets meer dan halfvol, toen Maggies tevreden gebrabbel veranderde in gegil. Hazel schoot omhoog en het mandje schommelde wild heen en weer aan haar arm. Ze zoog een flinke teug adem naar binnen, draaide zich om en wilde haar zusje een uitbrander geven. De woorden bestierven echter op haar lippen, omdat ze een zwarte slang zag, die door het gras aan kwam glijden en nog maar een meter bij Maggie vandaan was. Hazel liet het mandje vallen en sprong voor haar zusje. De slang veranderde van richting en bewoog

nu naar het konijnenhol toe. Ze kon die vreselijke slang niet de konijntjes laten opeten! Hazel duwde Maggie naar de struiken toe waar de bramen uit het mandje in het dichte gras verspreid lagen. ‘Doe die bramen terug in het mandje. Ik ben zo terug.’ Ze griste een dode tak mee en ging slaand met de tak op de grond achter de slang aan.

De slang gleed soepel dan weer de ene kant op, dan weer de andere, maar nog steeds naar het konijnenhol toe. Hazel rende snel om de slang heen, zwaaiend met de tak. Het dier hield even in en zijn tong schoot snel in en uit zijn bek, terwijl hij haar met zijn glanzende ogen strak aan leek te staren. Ze sloeg hard met de tak op het gras en riep: ‘Ga weg, stomme slang! Hup, weg!’

De slang liet zijn kop zakken en gleed bij haar vandaan. Hazel ging achter hem aan, schreeuwend en slaand met de tak, net zolang tot ze zeker wist dat ze hem het bos in had gejaagd. Ze wiste haar voorhoofd af en slaakte een zucht van verlichting. De konijntjes waren veilig. Ze gooide de stok weg en haastte zich terug naar de braamstruiken. Triomfantelijk rende ze door het struikgewas.

‘Het is me gelukt, Maggie! Ik heb hem weggejaagd!’ Plotseling bleef ze staan. Naast het omgevallen mandje in het gras lag Maggies pop, maar haar zusje was er niet. Ze wierp eerst een gefronste blik naar rechts, toen naar links en vroeg: ‘Maggie?’

Voetje voor voetje liep Hazel verder, terwijl haar ogen de omgeving afzochten. Overal lagen platgetrapte bramen, het bewijs dat haar zusje eroverheen was gelopen en ze had vertrapt. Had Maggie besloten verstopperij te spelen? Zingend vroeg ze: ‘Maggie, waar zit je?’ Ze luisterde of ze hoorde giechelen en zo wist waar haar zusje was. In plaats daarvan hoorde ze alleen maar de wind fluisteren. Ze had geen tijd voor spelletjes. Ze zette haar gebalde vuisten in haar zij en riep: ‘Margaret Rose Blackwell, ik doe niet mee met dit spelletje. Kom tevoorschijn, en snel!’

Vanuit een vervallen eik doken een paar lijsters naar beneden, maar Maggie kwam niet uit de struiken tevoorschijn. Ondanks het feit dat het warm was en Hazel zich plakkerig voelde, kroop er een rilling langs haar rug naar beneden. ‘Kom op, Maggie, dit is niet leuk.’



Ze draaide een rondje, waarbij ze een paar keer de naam van haar zusje riep. Maggie gaf nog steeds geen antwoord. Het feit dat het zo stil bleef, maakte haar zenuwachtig. Ze hoorde geen eekhoorns piepen, geen vogels zingen, zelfs niet een konijn knabbelen aan het zachte gras onder de bomen.

Terwijl de bezorgdheid aan haar knaagde, zocht ze eerst in het struikgewas en vervolgens in het gebied eromheen. Toen ze Maggies slappe haarlint op schouderhoogte aan een boomtak zag hangen, maakte haar hart een sprongetje. Ze trok het los en staarde ernaar. Maggie was minstens dertig meter bij de braamstruiken vandaan gelopen. Hoe had ze in zo'n korte tijd zo ver weg kunnen gaan?

Hazel stopte het lint in haar zak en zette haar handen rond haar mond. 'Maggie, waar je ook zit, hou er nu meteen mee op en laat me naar je toe komen, anders zwaait er wat!' Ze wachtte een paar tellen, nog een paar, en luisterde. Het bleef stil.

Ze legde haar armen kruislings over haar borst, haar handen op haar schouders en vocht tegen haar tranen. Waarom reageerde Maggie niet? Misschien lag ze ergens opgerold als een konijntje en was ze in slaap gevallen. Ze begon opnieuw langzaam te lopen en te zoeken, glurend in de struiken en onder de dikke dennentakken door.

Minuten gleden voorbij zonder een teken van haar zusje en Hazel werd zo bang dat ze er een bittere smaak van in haar mond kreeg. Ze zette het op een lopen – zigzaggend door het bos, in een cirkel om de braamstruiken heen – en bleef maar roepen. Nu eens soebattend, dan weer dreigend. Soms haar snikken inslikkend, soms boos grommend. Ze bleef net zolang zoeken en roepen tot haar mond zo droog was dat er geen geluid meer uitkwam en haar benen trilden.

Ze bleef staan, boog zich voorover en leunde hijgend met haar handen op haar knieën. Het zweet drupte langs haar gezicht naar beneden en vermengde zich met haar tranen. Vader en moeder zouden het haar kwalijk nemen dat ze Maggie kwijt was geraakt in het bos, maar ze moest het hun gaan vertellen. Ze had hulp nodig. Ze haalde diep adem, bepaalde haar positie en ging naar huis.

*Zeventig jaar later*

*Las Vegas, Nevada*

*Meghan D'Ann DeFord*

‘Laat mij dat voor u doen, juffrouw.’

Meghan schuifelde een paar centimeter naar voren en liet de cowboy, die tijdens de vlucht van Little Rock naar Las Vegas voortdurend met zijn knieën tegen de achterkant van haar stoel had zitten bonken, haar handbagage uit het bagagevak boven haar hoofd halen. Terwijl hij zijn armen uitstak naar de tas, genoot ze van het uitzicht op zijn geruite hemd met drukknopen dat strak om zijn borst zat. Eén ding had ze wel ontdekt sinds ze gedwongen was deze rotkrukken te gebruiken en dat was dat er nog heren bestonden. En sommigen van hen – zoals deze kerel, met zijn cowboyhoed en -laarzen alsof hij zo uit een western kwam – zagen er ook nog goed uit.

‘Hoe gaat u deze dragen?’ vroeg hij, terwijl hij haar vanonder de gebogen rand van zijn crèmekleurige hoed aankeek. Hij was duidelijk een van die goede kerels.

‘Als u mijn kruk even vasthoudt, doe ik die tas op mijn rug.’

‘Hmm,’ zei de man en hij zwaaide de tas over zijn schouder.

‘Maar ik –’

‘Ik draag hem wel voor u.’ Hij keek grijnzend naar haar en er verschenen een paar verrukkelijke kuiltjes in zijn bruine wangen. ‘Anders houden we de rij op.’

Ze wierp even een blik achter hem en zag de mensen ongeduldig kijken en dringen. Het was aardig van hem dat hij ‘we’ zei in plaats van ‘u’. ‘Bedankt, dat is aardig van u.’

Meghan hompelde het gangpad door en dat ging niet snel. Deels vanwege de krukken en het gips, maar vooral omdat ze niet genoeg ruimte had. Misschien had ze in haar stoel moeten blijven zitten totdat alle anderen het vliegtuig uit waren. De gesprekken tijdens de

vlucht waren vooral over fruitautomaten, blackjack en poker gegaan. Deze mensen konden niet wachten hun geld te vergooien in het casino en zij hield hen op. Zij kon ook niet wachten, maar dan omdat ze na drie jaar haar oma weer zou zien.

Hoezeer het haar ook speet dat ze door een ongeluk zes weken verlof moest nemen van het werk, ze was niet ongelukkig met het feit dat ze die tijd door ging brengen met oma. Zij en mam werden er niet jonger op, hoewel oma meestal flink tekeering als Meghan het over haar leeftijd had. Haar partner bij de recherche, Sean Eagle, had haar onverwachte vakantie een zegen van God genoemd. Sommige collega's op kantoor vonden Seans religieuze gemompel aanmatigend, maar ze kon niet ontkennen dat deze trip inderdaad in zekere zin een zegen was.

Ze verlieten het vliegtuig en een parmantige luchtvaartmedewerkster met zwierige vlecht kwam direct op Meghan af. 'Komt u maar, mevrouw.'

Meghan keek om zich heen. 'Wie, ik?' vroeg ze.

'Ja, mevrouw.'

Meghan fronste haar voorhoofd. Sinds wanneer werden ongetrouwde vrouwen van achterin de twintig 'mevrouw' genoemd?

'Ik heb een rolstoel voor u.'

'Ik heb niet om een rolstoel gevraagd.'

De vrouw keek verward naar de dringende rij mensen achter haar. 'Maar...'

Er brak een glimlach door op Meghans gezicht. 'Echt, ik vind het niet erg om te lopen.' Als ze zes weken in een rolstoel ging zitten, kon ze daarna haar werkkleding niet meer aan. Ze ging aan de kant om de andere reizigers erlangs te laten en keek toen glimlachend naar de cowboy. 'Ik neem die tas nu wel over. Bedankt dat u hem voor me mee het vliegtuig uit hebt genomen.'

De man fronste zijn wenkbrauwen en keek even naar de slurf die het vliegtuig met de terminal verbond. 'Weet u zeker dat ik hem niet voor u mee moet nemen naar de bagagehal? Mij maakt het niet uit.'

Ze kon niet wachten om tegen haar moeder te zeggen dat er nog

echte heren bestonden in deze wereld. Bij de eenheid waarvoor ze werkte, hield niemand van haar mannelijke collega's rekening met haar. Op een bepaalde manier ergerde het attente gedrag van de cowboy haar, maar eigenlijk vond ze het ook wel prettig. Kennelijk vond ze het toch fijn om als een dame behandeld te worden.

Natuurlijk zou mam zeggen dat hij haar zo graag hielp vanwege al die dringende mensen. Ze was altijd zo cynisch...

Met een hoestend lachje zei Meghan: 'Nee, echt, ik kan het zelf. Ik moet hem alleen even op mijn rug doen.'

De cowboy haalde zijn schouders op en gaf de tas aan de vrouw in uniform die bij hen stond. 'Goed, dan. Veel plezier tijdens uw verblijf in Vegas, juffrouw.' Hij tikte met zijn vinger tegen zijn hoed, slenterde weg en verdween in de stroom dringende mensen.

De behulpzame luchtvaartmedewerkster hielp Meghan haar arm en hoofd door de band van de tas te steken en plaatste de tas op haar rug. De brede band sneed in haar hals, maar niet erg genoeg om erover te klagen. Nadat ze het er levend vanaf had gebracht in een botsing tussen drie auto's, waarbij twee anderen waren omgekomen, zou ze waarschijnlijk nooit meer klagen over zoiets onbelangrijks als een band die in je hals snijdt.

Waarom had zij zo veel geluk gehad en de anderen niet?

Meghan zette haar schuldgevoel aan de kant en bedankte de vrouw. Vervolgens sloot ze achteraan aan in de rij, waarbij haar krukken op de metalen vloer bonkten.

Toen ze uit de bedompte slurf stapte, kwam ze terecht in een stroom koude aircolucht. En een enorme massa mensen. Langs de brede gangpaden stonden op een aantal plekken fruitautomaten; achter bijna elke automaat zat iemand en om de spelers heen stonden kleine groepjes mensen. De rauwe deuntjes en het gerinkel van de automaten in combinatie met het drukke gepraat, maakten dat ze haar oren dicht wilde stoppen.

Zonder gebruik te maken van de loopband, volgde ze de bordjes naar de bagagehal. Ze bleef zo veel mogelijk rechts in de gang, om te voorkomen dat ze onder de voet werd gelopen door mensen die

wel de beschikking hadden over twee goede benen. Twee keer stopte er een karretje en bood de chauffeur aan haar te rijden, maar beide keren wees ze het aanbod af. Ze had zo lang gezeten, ze was blij dat ze stond en kon lopen.

Haar moeder zou waarschijnlijk op haar vitten dat ze zo koppig weigerde – ‘*Soms ben je veel te onafhankelijk, meer dan goed voor je is, Meghan D’Ann,*’ zei ze dan – maar mam was niet zo goed in praten. Meghan vroeg zich weleens af of haar moeder de aanvoerster was geweest van de hele generatie voorvechtsters van de emancipatie. Ze deed zelfs haar eigen loodgieterswerk.

Bij de bagagehal stond een hele rij chauffeurs, allemaal met een vierkant bordje in hun hand. Nieuwsgierig liet ze haar ogen langs de zwarte letters op de witte kartonnen bordjes glijden. Misschien was er een artiest geland, die optrad in een van de vele shows in de toeristenstad. Het leek haar wel leuk een glimp op te vangen van Bette Midler of een van de Osmonds.

*Terrence Blake, familie Huston, Dexter Inc., Meghan DeFord...* Plotse-ling bleef ze staan. Meghan DeFord? Dat kon niet voor haar zijn. Er moest nog een Meghan DeFord zijn. Aan de andere kant, het was echt wat voor oma om iets bijzonders te doen om haar te verrassen. Mam klaagde vaak over oma’s neiging tot extravagante cadeautjes, maar Meghan begreep niet waarom haar moeder die eigenschap vervelend vond. Er waren veel dingen in de relatie tussen mam en oma die Meghan niet begreep. Misschien kon ze tijdens deze vakantie, waarin ze oma helemaal voor zichzelf had, een aantal dingen te weten komen.

Ze rolde met haar schouder om de band van de tas goed te doen en hompelde toen naar de chauffeur toe die het bordje met haar naam erop omhooghield. ‘Excuseer, ik ben Meghan DeFord, uit Little Rock, Arkansas. U...’ Ze grinnikte en keek ongemakkelijk om zich heen. ‘U bent hier toch niet voor mij, of wel soms?’ Als hij ja zei, zou ze door de grond zakken van schaamte.

De man gooide het bordje in de dichtstbijzijnde vuilnisbak en stak zijn gehandschoende hand uit. ‘Jawel, mevrouw. Ik ben gestuurd door mevrouw Hazel Blackwell-DeFord.’

Precies zoals ze had verwacht. Ze glimlachte en werd overspoeld met herinneringen. ‘Wat een onthaal.’

De chauffeur haalde de tas van haar rug en Meghan stond zichzelf toe een zucht van verlichting te slaken omdat ze hem niet meer hoefde te dragen. Hij hield de tas vast en vroeg: ‘Heeft u nog meer bagage?’

Ze wilde verachtelijk snuiven, maar slikte het in. Of ze dat had! Toen Sean haar vanochtend vroeg afzette op het vliegveld, had hij plagend tegen haar gezegd dat ze haar hele hebben en houwen meenam naar Nevada.

‘Ja,’ antwoordde ze.

‘Laten we die dan gaan halen.’

Met de tas bungelend aan zijn hand liep hij met haar mee naar de bagageband. Het kostte wat moeite om zich door de menigte heen te wurmen, maar ze slaagden erin zich dicht genoeg bij de band te positioneren, zodat ze de koffers langs kon zien komen op de zwarte lopende band. Na de lange dag reizen suste de lange stroom tassen en koffers die langskwam haar bijna in slaap, maar Meghan schudde haar moeheid van zich af toen ze haar bagage zag.

‘Die zijn van mij, die twee rode.’

Zo hij bij het zien van haar gehavende koffers al minachting voelde, wist hij dat beter te verbergen dan de tienermeisjes die een paar meter bij hen vandaan stonden. Ze wezen ernaar, lachten en trokken rare gezichten naar elkaar.

Meghan rolde met haar ogen. Ze hoefden haar niet te vertellen dat haar koffers er niet uitzagen. Mam foeterde voortdurend op haar dat ze ze nog steeds gebruikte. ‘*Wel allemensen, je hebt een fatsoenlijk salaris. Koop dan ook een paar fatsoenlijke koffers!*’ Ze had ze echter cadeau gekregen van oma toen ze negen jaar geleden eindexamen deed. Al vielen ze uit elkaar, Meghan wilde ze niet wegdoen.

De chauffeur trok de twee gehavende, met ducttape bij elkaar gehouden rolkoffers van de band, plaatste de tas op de grootste en gaf haar vervolgens een kort knikje. ‘Volgt u mij maar.’ Met in beide handen een rolkoffer liep hij voor haar uit.